

Ljudstvo obrnilo hrbet tistim prvaškim hujskačem, ki imajo v političnem oziru smrt Adamiča in Lundra na vesti, v gospodarskem oziru pa polome v svojih zločinsko brezvestnih denarnih zavodih. Tako bode „Štajerc“ na Kranjskem izraz javne kritike! Brezobzirno bodo vodili boj proti izkoriščevalcem ljudstva.

Zahvala. Ob priliki novega leta in božičnih praznikov dobili smo iz raznih krajev (tudi iz Nemčije in Amerike) jako veliko prisrčnih čestitk. Zahvaljujemo se vsem prijateljem tem potom, kajti nemogoče je, da bi se vsakomur posamezno pismeno zahvalili. Najbolj nas pri vseh teh čestitkah veseli, da si je „Štajerc“ privsod toliko pravih in navdušenih prijateljev pridobil. Tudi mi ostanemo v novem letu zvesti svojim načelom! Ob tej priliki omenimo, da smo dobili tudi nekaj sveda nepodpisanih sramotilnih pismen zagriženih nasprotnikov. Zahvaljujemo se tudi zanje, kajti veseli nas, da se naši nasprotniki tako strupeno čez „Štajerca“ jezijo. . .

Uredništvo „Štajerca“.
Slovenske zadruga. Z ozirom na zadnje polome v slovenskih zadrugah objavil je neki planinski poslanec v „dnk“ zanimivi članek, kateremu naj posnemamo le sledeče točke: „Prvaki združujejo svoje pristaše v gospodarskih zvezah, katere pa zasledujejo narodno-politične cilje. Medtem ko nemški denarni zavodi skrbno svoja pravila vpoštevajo in velike rezerve nakopičijo, gospodarijo slov. zadruga na brezvestni način in pospešujejo narodne cilje. Ako bi slov. zadruga vestno postavilo od 9. aprila 1873, R. G. Bl. Nr. 70 vpoštevale, prinesle bi kakor nemške in danske mnogo dobrega. Ali te postavbe se ravno ne držijo. Slovenske posojilnice izdajajo časopise, ustanovljajo fabrike, špekulirajo z zemljišči in delajo najbolj riskantne „kšefte“. Valed tega so tudi polomi v teh posojilnicah na dnevnem redu. Revizijska postavka z dnè 10. junija 1903 se od strani prvakov v ta namen zlorablja, da skrivajo nepostavno delovanje posojilnic, kar se zamore dokazati iz mnogih aktov kranjskih in štajerskih sodnij. To postavko je treba torej popolnoma spremeniti, da se omeji izrabljanje posojilnic v politične namene. Sedanjí polomi posojilnic v Ljubljani in Celju pa opozarjajo tudi na neko drugo stvar. Prvaki zahtevajo vedno državne pomoči za svoje posojilnice, katere so vsled zločinske brezvestnosti na rob propada spravili. Proti temu je treba nastopiti.“ — Na tem stališču smo tudi mi. Krvavi denar davkoplačevalcev ni zato tukaj, da bi se z njim banerotne posojilnice slovenskih klativitevce reševalo.

Prošnja konj. Policijski vodja v Novem Yorku pustil je na vseh durih mestnih hlevov plakate s sledečo vsebino nabiti: „Prošnja konja. K tebi, moj gospodar, prihajam z mojo prošnjo! Preživi in napajaj me; kadar je dneva trpljenje minulo, daj mi prenočišče v čednem hlevu. Govori z menoj, kajti tvoj glas bolj vpliva, nego bič; božaj me in uči me na ta način vselega in prostovoljnega dela. Ne zbijaj po meni, kadar grè cesta navzgor, in ne vleči prehudo za vajeta, kadar grè navzdol. In ako te takoj ne razumem, ne primi hitro za bič. Preglej raje vajeta, ako niso v neredu, poglej, ako mi železo na kopitu ne boli. Ako ne jemljem krme, preglej moje zobe. Ne odreži mi repa, kèr je moje edino orodje zoper muhe, ki me trpinčijo. In kadar me napravi starost slabotnega, ne obsodi me smrti od lakote; ubij me, da ne trpim brez koristi. In oprostí mi, moj gospodar, da prihajam s to prošnjo, oprostí mi v imenu Onega, ki se je tudi v hlevu porodil.“ — Pravijo, da je ta plakat trpinčenje živali veliko bolj omejil, nego najostrejšje policijske kazni.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Ob novem letu. Naš prijatelj Tebničmar nam piše: „Zadnjič enkrat sem spaciral po ptujskem „štatvaldu“, tam kjer poleti oficirji muhe lovijo. Po zimi pa ni muh, razven tistih, ki so tam pri „petelinčku“ v kurniku zaprte. Kar nakrat srečam nekega dolgega črnega gospoda. Ponižno snamem klobuček in pravim: „Prosíti novo leto! Kam pa grejo, gospod Jager?“

— „Veš kaj, Tebničmar, to teb' nič mar!“
— „Dobro so jo pogruntali; pa le vem, kam grejo: v Hajdino; pa da bi vas „Štajerc“ ne vidil, grejo skozi „štatvald“ in pri „lustigen Krieg“ pa pridejo zopet na cesto.“ — Gospod mi je zažugal in šel naprej. Tudi jaz sem šel in pljunil v Dravo, ki je tekla tako dolgočasno, kakor da bi jo zeblo. Pri železniškem mostu sem porinil ravno nov čik v usta, ko me že sreča jermenar Šegula. „Ti, Tebničmar,“ pravi takoj, „mene pa imajo zdaj pri kravatelcu. Ali že veš? Kaj praviš, ali me bodo hudo štrafali, kèr sem tistega šolmastra vun nagnal, ki je prišel k meni ljudstvo štet?“ — „Hudo, hudo te bodejo štrafali; jermenar bodejo rezali iz tvojeja hrbta!“ — Prestrašen je skočil pol metra v luft in se ugriznil v jezik: „Potem pa naj tudi zlodej vso politiko vzame! Nikdar več ne bom politike uganjal, pa če se prav dr. Jurtela na glavo postavi.“ In tekel je naprej ter se vlekel za lase. Ni bil še daleč, ko srečam ponosnega gospoda, v katerem sem takoj mojega prijatelja hofrata Ploja izpoznal. „Oj, gospod hofrat, gratuliram, kèr ste avanzirali! Zakaj pa tiščite spodnji žnabel tako naprej, senatni predsednik? Malo takih, gospod Ploj! Čast komur gre čast!“ — „Hvala, hvala,“ rekel je Ploj; „hvala, zaslužil pa sem to, nicht wahr, Tebničmar? Prosim, kaj bi upravno sodišče brez mene? Nič, figa! Ali greva na firkel vina?“ — In zavila sva jo v Pogačnikovo gostilno. „Kaj pa imate dobrega?“ je vprašal Ploj. „Vino, pivo, kislá voda, slivovko, brinjevec.“ — Ploj je vstal in rekel natakariči: „Ako mi še enkrat besedo o brinjevcu rečete, zmenila se bodeva drugod!“ Komaj sem ga pomiril. Ali potem mi je pričel praviti, kako človek avanzira, ako nima rezanice v glavi: „Vidiš, Tebničmar, politika je taka, kakor fana na turmu. Kdor tega razume, temu niti brinje ne škoduje. In zato avanziram jaz . . . Poslovil sem se od Ploja in šel domu. Kajti moj želodec je slab. In doma sem se vlekel na postelj in premišljal, kaj naj bi človek (ako bi mogel) raznim ljudem za novo leto podaril. In sestavlil sem to-le listo: 1. Dr. Korošču flašo šnopsa. — 2. Dr. Verstovšekú novo „prepričanje.“ — 3. Dr. Ploju en tucat somišljenikov v škatljici za sardine. — 4. Dr. Jurteli „urtel“ jermenarja Šegule. — 5. Dr. Brumenu album izgubljenih tožb. — 6. Dr. Fermevcu zahvalo slov. gimnazijcev v okvirju. — 7. Dr. Benkoviču nov pasji bič. — 8. Dr. Kukovcu eno novo idejo. — 9. Nadučitelju Kaukler v Ptujú črko „G.“ — 10. Žnidarju Vesjaku nemško gramatiko. — 11. Krčmarju Mahoriču pakele kvart. — 12. Vavpotiču en testament. — 13. Senčarju „turnersko“ fotografijo. — 14. Šeguli kofe-žlico pameti. — 15. Kaplanu Rabuza deviški škapulir. — itd. itd. itd. Srečno novo leto!

Kaplan Jaka Rabuza, ki je zdaj v Gornemgradu in je postal v kratkem času tako „priljubljen“, da so ga farani že k sodniji poklicali in je bil tam zaradi pretepavanja otrok kazno-

van, ta kaplan torej je čutil potrebo, da se tuje, da zopet enkrat v javnosti osmeši in blamira. Možor znamenda nima tako kratke pameti, da ne bi več znadel, kaj vse ima na vesti. Njegova preteklost je reir tako umazana, da je niti duhovniški talar po vse, kakriti ne more. Predrzní ta petelinček, ki se mu je na vsako kijkló sline cedijo, ki skače čez potoke, prašuje ako se tam otroci kopljejo, ki je v šoli po posevkakduku s posameznimi učenkami že neverjetnena vsakstvari uganjal, katerega ne bi pustil noben pa brnietmetni oče samega s svojo deco, ta kaplan Jakec s tva Rabuza torej, ki je prava karikatura političnega bodejocelibaterja in farizeja, — ta Jakec torej je bil Uraditako predrzn, da je „Štajercovega“ urednika g. 1911. Linharta zaradi nekega članka tožil, češ da je to njegovo dvomljivo „časť“ žalil. Kar strmeli smo j ornad toliki predrznosti! Stokrat že smo mu očirca, 12tali, da je čez potoke za nagimi otrocmi skakal lbra, 8in vedno je molčal, kèr je vedel, da svoje trdirnri v tve lahko dokažemo. In zdaj nakrat nas je dopoltožil. Razveselili smo se in čakali obtožnice. ČetrtebTemu Jakecu, katerega so že orožniki oklenjeila, 18nega v ječo gnali, kèr je bil zlorabe otrok obta, 28dolžen, čeprav je bil pozneje zaradi „pomanj-abra, kanja dokazov“ izpuščen, bi mi pred sodnijo krat zpesen zapeli, da bi je svoje žive dni ne pozabil. lalje v. Zato smo z veseljem čakali obravnave pred posta, rotrojniki. Pred sodnijo bi Rabuzek take slišal, da Slatinbi potem ne skakal več čez potoke, pač pa dne. — morda — v potok. Človek s tako svinjarskimi rih o navadami, kakor je ta Rabuza, naj bi se skrilek. Ov zadnji kot in prosil Boga, da ga nikdo ne znikihtanki vidi. . . No, Rabuzek si je stvar premislil in tranki zbal se je sodnije. Zato je potegnill tožbo na sp Celjbrezpogojno nazaj in plačal vse na sp bode dosedanje troške. S tem je Jakec svojo bode krivdo priznal! Jakec se je preprial s farani, z mu otrocmi, s fanti, s kmeti, s svojim župnikom, — rop in hotel se je prepriati tudi s „Štajercem“. Ali o gla tukaj se mu ni posrečilo in umazan do čelato ko stoji zdaj v javnosti. Ako treba, objavili bodedo mico v ves proti njemu nabrani material v listu. Adio!

Hofrat Ploj imenovan je bil senatnim predsednikom upravnega sodišča in stopi s tem v rilec IV. činovni razred. Niga menda človeka, ki bi Petnapravil tako lepo in tako hitro karijero kakor prota hofrat in pomagač vsake vlade. Dr. Ploj pač Ta dobro vè, zakaj koketira z vlado. . . Upamo sestna pa dvoje: prvič da bode dr. Ploj kot senatni Tuc predsednik pojasnil tiste umazane zadeve, ki so ski J se mu očitalo; da bode zlasti vrgel od sebe li in brinjevi šopek in da bode tudi svoje proti Za naprednjakom naperjene laži prekkical. Drugič pa mnc upamo, da je to avanziranje Ploja ednako po Ob memnbno z njegovim — političnim penzjoniranjem. Upamo, da bode senatni predsednik Ploj Tj odslej nehvaležni politiki hrbet pokazal in na argu dosedaj pridobljenih slovanskih lovorikah počival. r ur Upamo to v — njegovem interesu, pa tudi v veži interesu našega ljudstva.

Zopet polom posojilnice? „Slov. narod“, ni je torej zagriženo prvaki list, piše v eni svojih ja Pe zadnjih števil, da se nahaja slovenska ka P posojilnica na Dobrni-Neuhausu la u velikih težavah. Tudi od drugih strani p

Vojaški spomenik na Koroškem.

V spomin leta 1813 na Koroškem v junaškem boju padlih avstrijskih in francoskih vojakov in večni spomin združenja Koroške s habsburško hišo, uresniči posebni odbor nov vojaški spomenik v Beljaku. Spomenik izdeluje kipar Anton Groth. Naša slika kaže ta spomenik.

„Štajerca“

Zahtevajte povsod